ΕΤΟΣ Γ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1900 ΑΡΙΘ. 149

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΑΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἢ 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «Ἀναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φλέσσα, ἀριθ. 5, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν «Νεφελῶν».— Ἀποστολικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη· Προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου τὸ εὐτυχεῖν. — Αἱ ἀρχαί, ἤτοι αἱ κύριαι διδασκαλίαι, ἐφ' ὧν τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας στηρίζεται, ὑπὸ Δημ. Ζωμπολίδου.— Ὁ Ῥαββῖνος Ἰσαὰκ Μ.πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος, ὑπὸ Νικολάου Μ. Ἀμβράζη.— Ὁ ἀπόγονος τοῦ Πιθήκου.— Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ. — Τὸ Διήγημα τῆς «Ἀναπλάσεως» (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)· ἡ πραγματικὴ ζωή· κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου. — Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις τῶν Ἀπάντων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.—Κήρυγμα τῆς «Ἀναπλάσεως».

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΩΝ "ΝΕΦΕΛΩΝ,,

Τὸ μέγα τῆς ἡμέρας γεγονὸς διὰ τοὺς λογίους καὶ ἀνωτέρους κύκλους τῶν Ἀθηνῶν εἶνε κατ' αὐτὰς ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Σουρῆ μετάφρασις τῶν «Νεφελῶν» τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου παράστασις αὐτῶν.

Ἡμεῖς δὲν ἐρχόμεθα νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον ἡ ὀφειλομένη εὐλάβεια πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Σωκράτους ἐπέτρεπε τὴν παράστασιν καὶ χειροκρότησιν ἔργου, ἐν ᾧ ὁ περιφανὴς κωμικὸς ἔσχε τὸ ὑπέρτατον ἀτύχημα νὰ σατυρίσῃ καὶ διοβάλῃ τὴν φαεινοτάτην καὶ σεπτοτάτην μορφὴν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου. Οὔτε θὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τιμῶνται διὰ τῆς παρεμβολῆς ἀφορήτως αἰσχρῶν καὶ ἀκατονομάστων ἐκφράσεων, οὐδὲ ἂν ἡ ἐλευθεροστομία αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐνισχύσῃ ἢ νὰ καταστρέψῃ τὸν φιλόπατριν σκοπὸν τῶν κωμῳδιῶν του. Ἀλλὰ παραβλέποντες πάντα ταῦτα, λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν μας κεκαθαρμένην, οὕτως εἰπεῖν, τὴν διάνοιαν τοῦ ποιητοῦ τῶν «Νεφελῶν», καὶ εὐχόμεθα ὅπως καὶ οἱ δημοσιογράφοι, καὶ οἱ λόγιοι, καὶ οἱ ἐπιστήμονες, καὶ οἱ καθηγηταί, καὶ οἱ φοιτηταί, καὶ οἱ πολιτευταί, καὶ οἱ ἔμποροι, καὶ οἱ τραπεζῖται, καὶ οἱ πλούσιοι τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἀκούσαντες καὶ μέλλοντες ν' ἀκούσωσι τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν τῶν «Νεφελῶν», ἀρυσθῶσιν ἀπ' αὐτῶν τὰ διδάγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκομίσῃ ἡ ἀνεπανόρθωτος διαφθορὰ τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων.

Ὁ Ἀριστοφάνης εἶνε ὁ συνήγορος τῶν πατρίων ἠθῶν, ὁ ὑπέρμαχος τῆς ἐνισχύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ὁ θιασώτης τῆς ἰσχυρᾶς, χρηστῆς καὶ ἀνδροπρεποῦς ἀνατροφῆς, ὁ ἀμείλικτος ἐχθρὸς τῆς τρυφῆς, τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς ἐξαχρειώσεως, ὁ ἀδιάλλακτος πολέμιος τῆς ἀσυνειδήτου διμεγωγίας καὶ τῆς ψευδεπιστήμης, τῆς φερούσης πρὸς τὴν ἀθεΐαν καὶ τὴν κατάλυσιν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ὁ Ἀριστοφάνης φρονεῖ, ὅτι ὅπου τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα καταπίπτει καὶ διαδίδονται ἰδέαι ἀσεβεῖς καὶ ἀθεϊστικαί, ἐκεῖ αἱ διάνοιαι διαστρέφονται, καὶ αἱ ψυχαὶ διαφθείρονται, καὶ οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ συντρίβονται, καὶ πᾶσα ἀρχὴ σωμνότητος, ἐντροπῆς, χρηστότητος καὶ δικαιοσύνης φυγαδεύεται, ἂν δὲ δὲν ἐκδιωχθῇ ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ψευδοπαιδεία, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κοινῆς διαφθορᾶς, θὰ καταπέσῃ ὁλόκληρος ἡ πόλις, καὶ ὁ ὄλεθρος θὰ ἐνσκήψῃ ἀναπόφευκτος καὶ δεινὸς ἐπ' αὐτῆς.

Μὲ τὰς πεποιθήσεις ταύτας ὁ Ἀριστοφάνης προανήγγειλλε τὴν ἀναμένουσαν τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας οἰκτρὰν τύχην, ἂν δὲν ἐπανήρχοντο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἁγνότητος τῶν πατρίων ἠθῶν, τὸ δ' ἐπελθὸν τέλος τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας κατέδειξεν, ὅτι δὲν ἠπατᾶτο εἰς τὰς προγνώσεις αὐτοῦ.

Ἐν τῷ σημερινῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ δὲν ὑπάρχουσιν ἄρά γε συμπτώματα ὅμοια πρὸς ἐκεῖα, τὰ ὁποῖα ἐσατύρισεν ὁ Ἀριστοφάνης, καὶ τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν τὴν κατάπτωσιν τῶν Ἀθηνῶν ; Δὲν παρατηρεῖται καὶ τώρα παρ' ἡμῖν ἐπίφοβος χαλάρωσις τῆς οἰκογενειακῆς πειθαρχίας, ἐπικίνδυνός τις περὶ τὰ ἤθη ἐλευθεριότης, καὶ δὲν εἶνε ἐν μέσῳ ἡμῶν δημοκόποι ἐπιζητοῦντες τὴν δύναμίν των ἐν τῇ διαφθορᾷ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐπιπόλαιοι καὶ ἠμιμαθεῖς καθηγηταὶ καὶ μωρόσοφοί τινες λόγιοι καὶ δημοσιογράφοι διαδίδοντες ἀφειδῶς τὰς ὑλιστικὰς ἰδέας καὶ καταπολεμοῦντες ὑπουλότερον ἢ θρασύτερον τὴν ἁγίαν καὶ ζωοποιὸν ἡμῶν πίστιν ;

Καὶ οἱ μὲν πύγχρονοι τοῦ Ἀριστοφάνους σοφισταὶ ἠδύναντο νὰ εἴπωσιν, ὅτι τὰ φιλοσοφήματά των δὲν ἦσαν κινδυνωδέστερα οὐδὲ ἀνηθικωτέρα θρησκείας, ἥτις ἐπροστάτευε τὴν μέθην καὶ εἶχε καθιερωμένα ὄργια ἀκολασίας· ἀλλ' οἱ σύγχρονοι ἡμῶν σοφισταὶ τί δύνανται νὰ εἴπωσι περὶ θρησκείας θεοσδότου, στηριζομένης ὑπὸ τῆς ἀποκαλύψεως, ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας, ὑπὸ τῆς ἱστορίας, καὶ περὶ πίστεως, δι' ἣν σεμνύνονται τὰ ἰσχυρότερα καὶ ἀνώτερα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἀνεξάντλητον καὶ ζείδωρον πηγὴν τῆς οἰκογενειακῆς, κοινωνικῆς, καὶ πολιτειακῆς ζωῆς;

Οἱ ἐξυμνήσαντες ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν πολιτικὴν προσορατικότητα τοῦ Ἀριστοφάνους ἔπραξαν καλῶς· ἀλλὰ καλήτερον θὰ πράξωσιν, ἂν ἐπιδείξωσι τὸν ἴδιον ἑαυτῶν πατριωτισμὸν καὶ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν σύνεσιν, διακηρύττοντες ὅτι ἡ ἀθεΐα, ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ περὶ τὸν βίον ἐλαφρότης καὶ ἀκολασία φέρουσιν ἀναποδράστως πρὸς τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν καταστροφὴν τοὺς λαοὺς καὶ τὰς πολιτείας, καὶ ὅτι οἱ διαδίδοντες τὰς ἀσεβεῖς ἰδέας καὶ μολύνοντες τὴν ἁγνότητα τῶν πατρίων ἡμῶν ἠθῶν εἶνε οἱ χειρότεροι τῆς πατρίδος ἐχθροὶ καὶ οἱ ἀπαίσιοι δολοφόνοι ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟ ΕΥΤΥΧΕΙΝ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται·

Ὅπως τὰ στοιχεῖα καὶ πάντα τὰ ὄντα ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ τὸν Θεὸν δι' ἕνα ὡρισμένον σκοπὸν καὶ ἐκπληροῖ ἕκαστον τὸν προορισμόν του, οὕτω πως καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅττις ἵσταται ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων ὄντων ὡς τὸ τελειότατον δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ἔχει ὡρισμένον σκοπὸν καὶ προορισμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ εὐτυχία καὶ εὐδαιμονία αὐτοῦ.

Ἡ ζωὴ ἐν τῷ παρόντι βίῳ ὁμολογουμένως διά τινας εἶνε πολὺ ζοφερά, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ εἴπῃ ποσῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ βάσανα καὶ θλίψεις, ὅπως θέλουσί τινες νὰ πιστεύωσι· διότι ὅπως τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ βαδίσῃ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ὁ τυφλὸς αἰτία εἶνε ἡ ἔλλειψις ὑγιῶν ὀφθαλμῶν καὶ οὐχὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ὁδοῦ καὶ τοῦ φωτός, οὕτω καὶ τοῦ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ εἶνε εὐτυχὴς αἰτία εἶνε ἡ ἔλλειψις τοῦ φωτὸς τῆς γνώσεως, χωρὶς νὰ προκύπτῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐτυχία σχετικὴ ἐν τῷ κόσμῳ.

Περιελθὼν τὰ πλεῖστα κεντρικὰ μέρη τῆς Φθιώτιδος καὶ τῶν νομῶν τῆς Θεσσαλίας, καὶ φθάσας εἰς Τύρναβον, ἔνθα γράφω τὸ παρὸν ἄρθρον, εὗρον μὲ νοητικὴν διαύγειαν, μὲ χαρωπὸν πρόσωπον καὶ μὲ γλυκεῖαν γλῶσσαν ἐν πλήρει τιμῇ καὶ σχετικῇ εὐτυχίᾳ μόνον τοὺς ζῶντας κατὰ Χριστόν, ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν αὐταρκείᾳ, ἐν τῇ αὐστηρᾷ ἐκπληρώσει παντὸς καθήκοντος, καὶ ἐν ἁρμονίᾳ καὶ ἀγάπῃ μετὰ τοῦ πλησίον. Οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἐγένοντο τοιοῦτοι ἀπὸ τὸ εἶδος τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἐπαγγέλματος, οὔτε ἀπὸ τὴν ἔξοχον διοικητικὴν θέσιν ἢ τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, τὰς ὁποίας τοῖς ἐμπιστεύεται ἡ Πολιτεία, οὔτε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τὸ πολιτικόν, τὸ ὁποῖον δίδει ὁ λαός, οὔτε ἀπὸ τὸν πλοῦτον, οὔτε ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς στρατιωτικῆς τῶν ἀξιωματικῶν περιβολῆς, ἀλλὰ ἀπὸ μόνην τὴν θεσπεσίαν λάμψιν τῆς ἀρετῆς.

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ἐπλάσθη ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀνεπλάσθη διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς ἐργασίαν τῶν ἀγαθῶν ἔργων, δι' ὧν κατορθοῦται ἡ ἀρετή· διότι μόνη ἡ κατόρθωσις τῆς ἀρετῆς ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἀκραδάντως πιστευτέαν σπουδαιοτάτην ταύτην ἀλήθειαν διακηρύττει ὁ θεῖος τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος ἐν τῇ Ἀποστολικῇ περικοπῇ πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία ἀναγινώσκεται τὴν προσεχῆ Κυριακὴν· «Αὐτοῦ γάρ, (τοῦ Θεοῦ) λέγει, ἐσμὲν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεός, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.» (¹) Κατὰ ταῦτα προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε νὰ περιπατῇ ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς, διότι ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει ἡ πραγματικὴ εὐτυχία του, τὴν ὁποίαν ἐκ φύσεως ἐπιθυμεῖ, καὶ χάριν τῆς ὁποίας ἐπλάσθη καὶ ἀνεπλάσθη διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δυστυχοῦσι σήμερον, διότι δὲν εὗρον, ἢ διότι τυφλώττουσι καὶ ἀρνοῦνται νὰ βαδίσωσι τὴν ὁδόν, ἡ ὁποία ἄγει εἰς τὴν εὐτυχίαν.

Τινὲς ζητοῦσι τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰ κατ' αὐτοὺς τιμητικὰ ἐπαγγέλματα, καὶ εὑρίσκουσιν ἀέρα ἀντὶ εὐτυχίας, τοῦθ' ὅπερ ἀνὰ πᾶν βῆμα δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπὶ τῇ συναντήσει ἀσεβοῦς ψευδεπιστήμονος καὶ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ παρὰ πάντων τιμωμένου χειρώνακτος. Τοῦτ' αὐτὸ βλέπομεν καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνωτέρων διοικητικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν δικαστικῶν. Ἐγὼ αὐτὸς ἀπαντῶ ἐν τῇ περιοδείᾳ ὁμοιοβάθμους διοικητικοὺς καὶ δικαστικοὺς ὑπαλλήλους, ἐξ ὧν οἱ μὲν αὐστηροὶ λάτραι τοῦ καθήκοντος, οἱ ζῶντες σώφρονα καὶ ἐνάρετον βίον, οἱ δι' ὅλης αὐτῶν τῆς ἀναστροφῆς παρέχοντες τὸ παράδειγμα τῆς εὐσεβείας εἰς τὸν λαὸν παρ' ᾧ ζῶσιν, αὐτοί, λέγω, εἶδον νὰ ἦσε εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς θέσεώς των καὶ ὁ λαὸς ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ ζῶσιν ἐν χαρᾷ καὶ εὐτυχίᾳ, τοὐναντίον δὲ οἱ ἐξηχρειωμένοι νὰ ἦνε κατηφεῖς, δυστυχεῖς καὶ πανάθλιοι, ἅτε φέροντες τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὰς ἀρὰς τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἀδικοῦσι καὶ διὰ τῆς φαυλότητός των κατασκανδαλίζουσι ζῶντες αἰσχρὸν βίον.

Ἐπίσης συνήντησα τετιμημένους εὐτυχεῖς ἄνδρας εἰς τὸ στράτευμα, οἵτινες ζῶσιν ἐν ταῖς καρδίαις οὐ μόνον τῶν ὑπ' αὐτῶν διοικουμένων τῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ, τιμώμενοι καὶ ἀγαπώμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὴν χρηστότητα τοῦ ἤθους καὶ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων. Τοὐναντίον δὲ ἀπαντᾷ τις ἐν τῷ ἀστυνομικῷ μάλιστα κλάδῳ πολλούς, οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς διδάσκαλοι κακοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν δυστυχεῖς ἀποβαίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ κοινωνία, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἀνερυθριάστως ὀργιάζουσιν. Δὲν κρίνω καλὸν νὰ ἔλθω εἰς ἔλεγχον λεπτομερῆ, οὐχ ἧττον ὅμως θὰ ἠθέλομην οἱ ἀρμόδιοι ὡς ἀστυνόμους νὰ διώριζον μόνον νυμφευμένους ἀξιωματικούς, διότι τὴν ἠθικὴν τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἐν πολλοῖς σήμερον σφαγιάζεται, μόνον ἔντιμοι οἰκογενειάρχαι ὡς φρουροὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς δημοσίου ἠθικῆς ἠδύναντο νὰ προασπίσωσι κατὰ πάσης προσβολῆς.

Ὡσαύτως συνήντησα ἐκ τῶν εὐπόρων, τοὺς ὁποίους ὁ πλεονεκτικὸς κόσμος θεωρεῖ εὐτυχεῖς, μόνον ὀλίγους τοιούτους, τοὺς δὲ πλείστους δυστυχεστάτους, τῶν ὁποίων τὴν δυστυχίαν ἕνεκα τῆς κοινῆς ἀγανακτήσεως καὶ χλεύης διὰ τὰς ἀδικίας καὶ τοκογλυφίας δὲν δύναται νὰ προλάβῃ τὸ ἄψυχον μέταλλον, ὅσον ἔφθονον καὶ ἂν ἦνε, διότι πλειστάκις τοῦ πλούτου ἡ ἀφθονία ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀφθονίαν τῆς δυστυχίας.

Ἀνοίξατε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, τὴν ἁγίαν Γραφήν, μελετήσατε τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, ἵνα εὕρητε τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ γνώσει τοῦ Θεοῦ, τῆς αἰτίας πάσης ἀγαθότητος καὶ ἀρετῆς.

Ἀκούσατε τὴν συμβουλήν μου, διότι εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς πείρας. Εἶδον ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀναριθμήτους δυστυχεῖς, τῶν ὁποίων ἡ κατήφεια καὶ ἡ δυστυχία μὲ μετρίας συμβουλὰς σπουδαίως ἐμετριάσθη. Ἂν μὲ τὸ διάνοιγμα, τὸ ὁποῖον φέρει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐτυχίας μία ἀκτὶς τοῦ θείου λόγου, αἱ τεθλιμμέναι καὶ δυστυχεῖς ψυχαὶ ἠσθάνθησαν χαραν καὶ ἀναστεναγμοὺς ἐκπέμπουσιν ἀνακουφίσεως, ποία θὰ εἶνε ἡ εὐτυχία ἐὰν γίνωμεν κάτοχοι τῆς ὁδοῦ τοῦ Χριστοῦ τῆς φερούσης εἰς τὴν σχετικὴν ἐνταῦθα καὶ εἰς τὴν αἰώνιον εὐτυχίαν; Ὡς τὸ Εὐαγγέλιον οὕτω καὶ οἱ θύραθεν σοφοὶ εἶπον ὅτι, ἵνα εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ ἱερὸν τῆς εὐτυχίας καὶ τιμῆς, πρέπει πρῶτον νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ ἱερὸν τῆς ἀρετῆς.

ΑΙ ΑΡΧΑΙ

ἤτοι

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ

ΕΦ' ΩΝ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 148)

Ε'. Ἡ σημασία τῆς ἀδιαλείπτου διαδοχῆς τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος.

§. 30. Πάσης ὑψηλοτέρας ἐκτιμήσεως καὶ ἀξίας καὶ παντὸς ἀποστολικοῦ κύρους ἐστερημένοι θὰ ἦσαν οἱ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας λειτουργοί, θὰ ἐξισοῦντο δ' ἐντελῶς πρὸς τοὺς κοινοὺς τῆς Πολιτείας ὑπαλλήλους, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἠσφάλιζεν αὐτοῖς τὴν σπουδαιοτάτην ἰδιότητα τῆς συνεχοῦς ἡ διαδοχῆς, μᾶλλον εἰπεῖν, ἐὰν οὗτοι διεκοπτον τὴν μετὰ τῆς ἀρχαίας ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας συνάφειαν καὶ τὸν πνευματικὸν σύνδεσμον, ὅστις καθιστᾷ αὐτοὺς γνησίους καὶ νομίμους κληρονόμους τῶν Ἀποστόλων καὶ τῆς ὑπὸ τούτων καταλειφθείσης σωτηρίου διδασκαλίας πιστοὺς φύλακας. Ἐν τῇ σημασίᾳ δὲ ταύτῃ ἔγκειται τὸ ὑψηλὸν καὶ ὑπερφυὲς τοῦ ἱερατείου τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ οὐδεμία τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν σαφέστερον καὶ ἐναργέστερον ταύτης δύναται νὰ δείξῃ καὶ νὰ ἀποδείξῃ.

§. 31. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐξέκλινε τῆς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων δειχθείσης αὐτῇ ὁδοῦ, οὐδέποτε παρήχθη ἐξ ἐπιβούλων προτροπῶν πρὸς νεωτερισμὸν ἢ ἀλλοίωσίν τινα τῆς γνησίας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως ἀληθείας. Ἡ μόνη μορφή, ἥτις ἀποδίδεται αὐτῇ ὑπὸ τῶν θεολόγων καὶ κανονιστῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, εἶναι, ὅτι ἔχεται ὑπὲρ τὸ δέον τοῦ τύπου, παραμελήσασα παντελῶς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς οὐσίας τοῦ Χριστιανισμοῦ. «Περίφοβος οὖσα, λέγει ὁ Walter(¹), μὴ ἀπολέσῃ οὐσιῶδές τι, ἔχεται μετ' ἀγωνίας παντὸς παραδεδομένου, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπουσιώδους, καὶ κατέπεσεν οὕτω ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τύπου καὶ τοῦ γράμματος. Σὺν τῇ ἐσωτερικῇ δὲ ταύτῃ ἀνεξαρτησίᾳ ἐστερήθη καὶ τῆς ἐξωτερικῆς· διότι πᾶσα ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία μόνον ἐν τῷ συνδέσμῳ μετὰ τοῦ κέντρου τῆς ἑνότητος κέκτηται τὸ στήριγμα τῆς ἀνεξαρτησίας ταύτης, τούτου δὲ ἀποχωρισθεῖσα ἐμπίπτει κατά τινα ἀναπόδραστον ἀνάγκην τῇ κοσμικῇ ἐξουσίᾳ». Τὸ πατριαρχεῖον, λέγει προχωρῶν ὁ συγγραφεύς, δὲν ἔστερξε νὰ ἔχῃ μόλις ἐπαισθητήν τινα ἐξάρτησιν ἀπὸ τοῦ διαδόχου τοῦ Πέτρου καὶ κατέστη οὕτως ἀνίκανον τοῦ νὰ κωλύσῃ τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποσπασμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Οὕτω δὲ κατά τινα ἀναγκαίως ἐπαναλαμβανομένην ἀνακύκλησιν τῷ ἑνὶ σχίσματι ἐπακολούθησε δεύτερον καὶ τρίτον καὶ πρὸ πάντων ἡ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπώλειαν». Ἐν τοῖς λόγοις τούτοις τοῦ ἄλλως πολυμαθοῦς μέν, ἀλλὰ τὰ μάλιστα παπίζοντος συγγραφέως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, ἓν μόνον καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀληθές, ἡ μὴ λελογισμένη παντελὴς διοικητικὴ ἀποχώρισις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ἀπὸ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἥτις πολλαπλῶς ζημίας μᾶλλον ἢ ὠφελείας πρόξενος ἐγένετο. Ἡ δὲ ἀπόρριψις τῆς ἐξαρτήσεως τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ἀμφιβόλου διαδόχου τοῦ Πέτρου προῆλθεν ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀεὶ ἐπικρατοῦντος πνεύματος τῆς συνεχείας τῆς γνησίας ἀποστολικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς γνησίας καὶ ἀναμφιβόλως ἀδιαλείπτου διαδοχῆς τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, ἅστινας ἰδιότητας ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἀδυνατεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ εἰς τὴν λεγομένην Ἐκκλησίαν τοῦ Πέτρου ἕνεκα τῶν περὶ τὰ δόγματα τῆς ἀρχεγόνου Ἐκκλησίας πολλῶν ταύτης νεοχμώσεων καὶ σκοπίμων παρερμηνειῶν τῶν Γραφῶν. Τὰ δὲ ἀγαθά, ἅτινα ὁ μακαριώτατος Πάπας ὑπισχνεῖτο τῇ ὀρθοδόξῳ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐὰν αὕτη

(¹) Ἔφεσ. β'. 10.

(¹) Ὅρα Walter ἔνθα ἀνωτέρω § 28α.

αὐτῷ ὑποτάσσετο, ὡς ἐπεθύμει ὁ ἄνω μνημονευθεὶς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου συγγραφεύς, θὰ ἦσαν ὁμοιότατα πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα τῷ Σωτῆρι ὑπισχνεῖτο ὁ ἄρχων τοῦ ψεύδους· «ταῦτα πάντα σοι δώσω, ἐὰν πεσὼν προσκυνήσῃς μοι (1).»

§. 32. Ἡ ἀδιάπαυστος διαδοχὴ Ἐκκλησίας τινὸς τότε μόνον δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ, ὅταν δύναται αὕτη νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐν οὐδενὶ χρονικῷ σημείῳ ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς ἐπῆλθε διάζευξίς τις ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς συναφείας ἕνεκα διαφωνίας τινὸς καὶ διχονοίας ἀδιορθώτου περὶ τὴν γνησίαν πίστιν, ἣν αἱ ἅγιαι Γραφαὶ καὶ ἡ ἱερὰ παράδοσις διετύπωσαν. Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, σπουδάζουσα νὰ τηρήσῃ τὸν σύνδεσμον τοῦτον ἀείποτε στερεὸν καὶ ἄρρηκτον, ἐμμένει σταθερῶς καὶ ἀπαρατρέπτως τῇ ἐμπιστευθείσῃ αὐτῇ ἀνοθεύτῳ καὶ ἀμειώτῳ εὐαγγελικῇ ἀληθείᾳ, ἣν οἱ ὁμολογηταὶ αὐτῆς ὡμολόγησαν καὶ οἱ μάρτυρες διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἐκράτυναν καὶ ἐνεπέδωσαν. Ἐπιποθεῖ δὲ καὶ καθ' ἑκάστην εὔχεται ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀδιασπάστου συνεχείας τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἀδιαλείπτου διαδοχῆς τῶν λειτουργῶν αὐτῆς. Ἡ δὲ δεικνυομένη ἐν αὐτῇ ἔλλειψις ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπιστημονικῆς κινήσεως δὲν προῆλθεν ἐκ φόβου ατῆς ἀπωλείας οὐσιώδους τινός, ἀλλ' ἐξ αἰτίων ὅλως ἐξωτερικῶν, ἅτινα γνωστὰ τυγχάνουσιν ὄντα πᾶσι σχεδὸν τοῖς εἰλικρινέσι τῆς ἐπιστήμης ἐργάταις καὶ τοῖς ἐρευνῶσι τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων ἐκείνων sine ira et studio κατὰ τὸν μέγαν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης ἱστορικὸν Τάκιτον. Τὰ αἴτια δὲ ταῦτα, ὡς ἀφιστάμενα τοῦ σκοποῦ τοῦ θέματος ἡμῶν, δὲν δύνανται ἐνταῦθα νὰ ἐκτεθῶσιν. (Ἀκολουθεῖ)

Δημήτριος Ζωμπολίδης

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ.

ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΕΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

πλήρης ἐνδιαφέροντος καὶ ποικίλων περιπετειῶν,
καὶ Ἔκθεσις πασῶν τῶν Προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης
περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ

καθηγητοῦ

ΜΕΡΟΣ Β'.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 148).

Εἰσηρχόμην ἤδη εἰς τὴν πόλιν, ὅτε εἶδον ἐρχομένους πρὸς προϋπάντησίν μου τὴν γραῖαν μητέρα μου Ῥεβέκκαν, τὸν θεῖον μου Ἀβραμῖκον, ἀρχιῥάβδινον τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος, τοὺς δύο ἀδελφούς μου Μπαρούχ καὶ Μορδοχάϋ, καὶ πολλοὺς συμπολίτας μου.

Μὲ κατησπάσθη ἡ μήτηρ μου.

Ἠσπάσθην τὴν χεῖρά της.

Ἐχαιρέτισα πάντας, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὴν πόλιν.

Ἀλλ' ἐδῶ εἶναι τὸ φοβερώτερον μέρος τῆς ζωῆς μου!

Δεινή, πολὺ δεινὴ ἡ θέσις μου, ἀληθῶς!

Νὰ ὑποκριθῶ;

Φοβερόν! ἄρνησις τῆς ἀληθείας!

Νὰ φανερωθῶ, εἶος ἤμην, ἀποτόμως;

Ἠγνόουν, τί νὰ πράξω....

Ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅστις ἀναγινώσκει εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας, εἶδε τὸν σάλον τῆς ψυχῆς μου, ᾤκτειρέ με, κα παρουσίασε τὴν κατάλληλον περίστασιν, ὡς Αὐτὸς ἠθέλησεν.

Ἦτο μεσημβρία.

Ἤμην μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν μου ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ὅτε ἦλθον πρὸς ἐπίσκεψιν ὁ θεῖός μου Ἀρχιῥάβδινος Ἀβραμῖκος καὶ δύο ἐκ τῶν προκρίτων τῆς Κοινότητος.

Μετὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους ὁ θεῖός μου ἀποτείνας πρός με τὸν λόγον:

— Ἑβράδυνας, μοι εἶπεν, Ἰσαάκ, ἑβράδυνας νὰ ἔλθῃς. Κατὰ τὴν ἐπιστολήν σου, ὑπελογίζομεν, ὅτι θὰ ἤρχεσο πρὸ 6 ἢ 7 ἡμερῶν Πῶς συνέβη νὰ βραδύνῃς τόσον;

— Ἀκριβῶς, θεῖέ μου, ἀπεκρίθην, πρὸ 7 ἡμερῶν θὰ ἤμην ἐνταῦθα. Πλὴν μοι συνέβη κατὰ τὸ ταξείδιον νὰ ἀσθενήσω, καὶ ἠναγκάσθην νὰ διακόψω τὸ ταξείδιον, ἕως οὗ ἀναῤῥώσω....

— Καὶ ἔμεινας ποῦ; ἐν Ἀθήναις;

— Ὄχι, θεῖέ μου· ἔμεινα ἐν Κορίνθῳ. Εἶχον αἰσθανθῆ, ὅτι δὲν εἶχον δυνάμεις νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ταξείδιόν μου.

— Ἐν Κορίνθῳ; ἠρώτησεν ὁ θεῖός μου· ἔχει ἐκεῖ Ξενοδοχεῖα; Ὑπάρχουσιν ἐκεῖ ἀδελφοί μας Ἰσραηλῖται;

— Ἰουδαῖοι ἐν Κορίνθῳ δὲν ὑπάρχουσιν, ἀπεκρίθην. Ἀλλ' ἐφιλοξενήθην ἐκεῖ ὑπὸ παλαιοῦ φίλου μου, τοῦ... (καὶ ἀνέφερον, Νικόλαε, τὸ ὄνομά σου).

— Ἐφιλοξενήθης εἰς χριστιανικὴν οἰκογένειαν τόσας ἡμέρας, ἀνέκραξεν ὁ θεῖός μου, καὶ Ῥαββῖνος σὺ ἔφαγες καὶ ἔπιες ἐκ τῶν ἀκαθάρτων καὶ ἀπηγορευμένων φαγητῶν τῶν γιαβαννίμ, τῶν γκογίμ;

— Πῶς ἄλλως, θεῖέ μου, ἀπεκρίθην μετὰ πραότητος, πῶς ἄλλως θὰ ἤθελον θεραπευθῆ; Πῶς ἄλλως θὰ ἤθελον σωθῆ; Ἤμην ξένος καὶ ἀλλόθρησκος, ἀλλ' ἐκεῖνοι πάσχοντά με ἐδέχθησαν ὡς ἀδελφόν. Ἤμην ἀσθενής, μὲ περιεποιήθησαν, προσεκάλεσαν ἰατρόν, μοὶ ἐχορήγησαν φάρμακα, μοὶ παρέσχον τροφὴν ὑγιεινήν, πολὺ καθαρὰν τροφήν, κα ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἰς τὴν ἀδελφικὴν καὶ πρόθυμον αὐτῶν περιποίησιν ὀφείλω μετὰ Θεὸν τὴν ζωήν μου, διότι ἐνόσουν νόσον λίαν ἐπικίνδυνον, ὡς ἔλεγον οἱ ἰατροί.

— Περίεργον! πολὺ περίεργον! ἀνέκραξαν ὅλοι, κα ἤρξαντο παρατηροῦντες ἀλλήλους, νομίζοντες ἀπίστευτα τὰ λεγόμενα.

— Καὶ εἶναι δυνατόν, ἠρώτησεν ὁ θεῖός μου, ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμέ, εἶναι δυνατὸν χριστιανὸς νὰ ἀγαπᾷ τὸν Ἰουδαῖον ὡς ἀδελφόν, καὶ νὰ τὸν περιποιῆται πάσχοντα;

— Τὸ εἶδον ἰδίοις ὄμμασιν, ἀνέκραξα, καὶ εἶμαι ζῶσα μαρτυρία τῆς ἀληθείας ταύτης. Χριστιανὸς ἀληθὴς πάντα ἄνθρωπον θεωρεῖ ἀδελφόν του, θεωρῶν ἑαυτὸν ἐν πεποιθήσει ὑπόχρεων νὰ βοηθῇ καὶ νὰ περιποιῆται αὐτὸν πάσχοντα. Τούτου ἕνεκα ἐκ τῶν πραγμάτων ἠναγκάσθην νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐεργεσίας, καὶ ὅτι οἱ εἰλικρινῶς πιστεύοντες ταύτην τὴν θρησκείαν εἶναι ὅλοι ἅγιοι ἄνθρωποι....

— Ἀστειεύεσαι, Ῥεμπῆ Ἰσαάκ, ἀνέκραξεν ὁ θεῖός μου γελῶν, πολὺ πικρὸν ὅμως γέλωτα, ἀστειεύεσαι, ἢ θέλεις νὰ μᾶς πειράξῃς, καὶ λέγεις αὐτά;....

— Ἀστεῖσμοί ἐπὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων, θεῖέ μου, ἀπεκρίθην, γνωρίζω καὶ γνωρίζετε ὅλοι, ὅτι εἶνε φοβερὸν ἁμάρτημα, εἶναι παράβασις τῆς Γ'. ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ὅστις παραγγέλλει «Οὐ λήψει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ».

— Καὶ πιστεύεις, ἀνέκραξεν ὠργισμένος ἤδη ὁ θεῖός μου Ἀρχιῥάβδινος, πιστεύεις, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ θεῖόν τι εἰς τὴν θρησκείαν Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.... ἐκείνου, ἀνέκραξε μετὰ περιφρονητικῆς χειρονομίας, ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν οἱ Πατέρες ἡμῶν πρὸ χιλίων ὀκτακοσίων ἐτῶν;

Καὶ ἀφρὸς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ἀρχιῥάβδινου θείου μου λέγοντος ταῦτα.

Ἡ χεὶρ αὐτοῦ σπασμωδικῶς ἐκινεῖτο.

Ἡ μακρὰ γενειὰς ἐσείετο ὡς ἐκκρεμές.

Φλογεραὶ ἦσαν αἱ παρειαί του.

Πῦρ ἐξήρχετο τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὀργὴ φοβερὰ εἶχε καταλάβει αὐτόν.

Ἡ μήτηρ μου ἀδιακόπως ἐποίει μοι νεύματα παρακλητικὰ νὰ σιωπήσω.

Οἱ ἀδελφοί μου καὶ οἱ ἄλλοι Ἰσραηλῖται ἠπόρουν δι' ὅσα ἤκουον.

— Σᾶς παρακαλῶ, τοῖς εἶπον μετὰ μεγίστης πραότητος καὶ μειδιῶν, σᾶς παρακαλῶ νὰ μή με διακόψητε, νὰ ἔχητε τὴν καλωσύνην νὰ με ἀφήσητε νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ σεβαστοῦ θείου μου: Ἐκ τῆς ἀμερολήπτου, εἰλικρινοῦς καὶ ἐπισταμένης ἐρεύνης καὶ ἐξετάσεως τοῦ Τωρὰ καὶ τῶν Νεβιίμ, ἐκ τῆς ἀκριβοῦς καὶ κατὰ γράμμα ἐκπληρώσεως τῶν προῤῥήσεων τῆς Μπεριθ Χαδεσὰ περὶ τῆς τύχης τοῦ ἔθνους ἡμῶν....

— Τί; τί; ἀνέκραξαν ὅλοι ἀφρίζοντες, τί λέγει τὸ Μπεριθ χαδεσὰ περὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν; (Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ὑπὸ

Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλανοῦ.

Ἔκδοσις μηνιαία καπὰ τεύχη.

Ἐξεδόθη καὶ τὸ ΣΤ'. τεῦχος τοῦ Β'. τόμου.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.	Δρ. 1
Ἐν Τουρκίᾳ.	1)4 τοῦ μετζιτιὲ
Ἀλλαχοῦ	1 φρ. χρυσοῦν

Ο ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ (1)

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς.
ΠΑΥΛΟΣ ἰατρός.
ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ μνηστὴ τοῦ Δημητρίου.
ΚΩΣΤΑΣ | ὑπηρέται τοῦ Δημητρίου.
ΓΙΑΝΝΗΣ |

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΚΩΣΤΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ

Κώστας (ἐπιστρέφων βιαστικὸς καὶ ἀπὸ τῆς θύρας πάλιν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Γιάννην). Γιάννη, Γιάννη· εἶνε ὁ κύριος· μ' ἐρώτησε νὰ καταβῶ· πηγαίνω λοιπόν· μὰ ἐσὺ νὰ προσέξῃς· μὴ λησμονήσῃς τί μοῦ ὑπεσχέθης· ἐχεμύθεια! (ἀπέρχεται).

Γιάννης (μόνος καὶ πάλιν). Ἐχεμύθεια, ἐχεμύθεια! Μάλιστα, κύριε· σοῦ ὑπεσχέθην ἐχεμύθειαν· ἀλλ' ἐδῶ παρουσιάζεται ἀνώτερον καθῆκον· τώρα, ὡς βλέπω, ὡς μ' ἔκαμες δηλαδὴ νὰ βλέπω, πρόκειται περὶ φιλανθρωπίας. Ἠμποροῦσε νὰ τὸ φανταθῇ κανεὶς; Κρῖμα στὸν ἄνθρωπον! Τί μυστήρια ποῦ ἔχει ὁ κόσμος! Μήπως ἦτο κανένας χωριάτης; Μήπως κανένας τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ πελάγους; ναύτης ἢ βοσκός; Ὄχι. Ἀλλὰ τί; τρανὸ μυαλό, δυνατό, μεγάλο, ἐπίσημο· γιατρός, καὶ γιατρὸς **καθηγητής**. Καὶ ὅμως! Ἂν πραγματικῶς λέγῃ αὐτὰ ποῦ μοῦ ἐξεμυστηρεύθηκεν ὁ Κώστας, θὰ εἰπῇ πῶς τὰ βωδεινὰ μυαλά, ἔχουν περισσοτέραν ἀξίαν παρ' ὅ,τι νομίζομεν. Ὁ ἄνθρωπος, λέγει, ἐγεννεν ἀπὸ τὴν μοῖμοῦν! Ἔτσι τὸ θέλει ὁ κύριος. Ἠρώτησες ὅμως, κύριε καθηγητά, καὶ τὴν μαιμοῦν, ἂν αὐτὴ δέχεται νὰ παρουσιάζεται ὡς πρόγονος τόσης βλακείας; Καὶ ὕστερα σοῦ λέγει καὶ ὁ Κώστας, **ἐχεμύθεια!** Ἐδῶ μυαλὸ σαλεύει καὶ αὐτὸς ξαναγυρίζει γιὰ νὰ μοῦ συστήσῃ ἐχεμύθειαν! ὄχι, ὄχι. Τρελλὸς ἄνθρωπος εἶνε κακὸν διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν του· ἀλλὰ τρελλὸς γιατρὸς εἶνε κακὸν διὰ πολὺν κόσμον.

Καὶ μάλιστα γιατρὸς καθηγητής. Ὅταν ἕνα Πανεπιστήμιον εἶνε ἐμπιστευμένον εἰς χεῖρας τέτοιου εἴδους καθηγητῶν, τὸ Πανεπιστήμιον αὐτὸ πολὺ γρήγορα θὰ καταντήσῃ χειρότερον ἀπὸ ἕνα φρενοκομεῖον. Μάλιστα, τὸ λέγω, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ἀποδείξω. Τί ζητεῖ ἕνα φρενοκομεῖον; νὰ κάμῃ φρόνιμον τὸν τρελλόν. Τί δὲ ζητοῦν τέτοιοι καθηγηταί; Νὰ κάμουν τοὺς φρονίμους τρελλούς. Ἀ! κάπου ἐδιάβασα, ὅτι τίποτε δὲν ἀξίζει ἡ ποιδεία χωρὶς τὸν νοῦν. Καὶ δυστυχῶς πολλὰ δῆθεν μεγάλα κεφάλια δὲν φαί-

(1) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου.

νονται νὰ ἦνε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ἀδειανὰ κεφάλια.

(Ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν ὁ Κώστας κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν ἄκραν ἀλυσίδος· ὁ Γιάννης προχωρεῖ πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ λέγει μὲ σιγαλὴν φωνήν).

Ἦτο μόνος ὁ κύριος, Κώστα ;

Κώστας. Ναί· καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

Γιάννης (παρατηρῶν τὴν ἀλυσίδα). Καὶ σὺ τί βιστᾶς αὐτοῦ ;

Κώστας (μὲ ὕφος ἐπίσημον). Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν πρόγονον τοῦ κυρίου.

(Ὁ Κώστας εἰσέρχεται σύρων ὄπισθέν του δι' ἀλυσίδος δεμένην μαϊμοῦν).

Γιάννης (ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν περιειργάσθη τὸ ζῷον). Μά, καϋμένε Κώστα, αὐτὸ εἶνε ἀσέβεια.

Κώστας. Τὸ ποῖον ;

Γιάννης. Νά· τὸ ὅτι οἱ ἀπόγονοι κατήντησαν νὰ δένουν τοὺς προγόνους.

Κώστας. Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος, ὡς ἄπιστος ὅπου εἶνε, ἔχει ἄλλας οἰκογενειακὰς ἀρχάς. Καὶ ἐπειδὴ συχνὰ πυκνὰ τὸν ἀκούω νὰ λέγῃ, ὅτι τὰ ἰδιώματα καὶ τὰ καμώματα τῶν γονέων μεταδιδάζονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι, ἂν ὁ κύριος νυμφευθῇ, τὰ παιδιά του καὶ τὰ ἐγγόνια του σίγουρα θὰ εὕρουν, ὅτι καὶ ὁ πατέρας καὶ πάππος των εἶνε διὰ δέσιμον. (Ἀκούεται κτύπημα κώδωνος· ὁ Κώστας ὁρμᾷ νὰ ἐξέλθῃ βιαστικός, καὶ ἐν σπουδῇ λέγει πρὸς τὸν Γιάννην). Γιάννη, σύρε ὀγρήγορα πρὸς τὸν κύριον· ἐγὼ δὲ πηγαίνω νὰ φροντίσω διὰ τὴν ἐξοχότητά της. (Ἀπέρχεται σύρων τὴν μαϊμοῦν κατόπιν του).

Γιάννης (ἀπερχόμενος καὶ αὐτός). Αὐτὸ θὰ εἰπῇ καταμερισμὸς τῶν ἔργων. Ὁ Κώστας νὰ ἐνασχολῆται μὲ τὸν πρόγονον, καὶ ἐγὼ νὰ πηγαίνω· νὰ φροντίσω διὰ τὸν ἀπόγονον.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τεῦχος ἐκ σελ. 111, ἀναφερόμενον εἰς τὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1899—1900. Ἐν αὐτῷ ἐμπεριέχονται τὰ ἀκόλουθα· Α'. προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίου Δαμιανοῦ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων. Β'.) Προσφώνημα τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Μ. Ἀρχιδιακόνου καὶ Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ κ. Γερμανοῦ Βασιλάκη. Γ'.) Διάλεξις περὶ πρακτικῆς Θεολογίας τοῦ καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς ὁσιολογιωτάτου διακόνου κ. Ἀθανασίου Πιπέρα. Δ'.) Λόγος τοῦ αὐτοῦ περὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς συγχρόνου Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ε'.) Τὰ κατὰ τὰς ἐξετάσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων 1ον) προσλαλιὰ τοῦ Ἐπιτίμου Σχολάρχου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κυρίου Ἐπιφανίου. 2ον) Λόγος τοῦ νέου Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Ὁσιολογιωτάτου Διακόνου κ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων. ΣΤ'.) Ἐπίδοσις διπλωμάτων. Ζ'.) Προσφώνησις τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος πρὸς τοὺς Τελειοφοίτους. Η'.) Προσφώνησις τοῦ Ἐπιτίμου Σχολάρχου πρὸς τοὺς τελειοφοίτους. Θ'.) Προσφώνησις τοῦ Διευθυντοῦ πρὸς τοὺς τελειοφοίτους. Ι'.) Προσφώνησις εὐχαριστήριος τοῦ ἐκ τῶν τελειοφοίτων Κλήμεντος Καρναπᾶ, Διακόνου· ΙΑ'.) προσλαλιὰ τῆς Α. Θ. Μακαριότητος μετὰ τὸ τέλος τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων πασῶν τῶν τάξεων τῆς Σχολῆς· ΙΒ') Κατάλογος τῶν κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1899—1900 γενομένων τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ δωρεῶν· ΙΓ'.) Γραφικὰ γυμνάσματα τῶν μαθητῶν· ΙΔ'.) Πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἡ «Ἀνάπλασις», πολλὰ ἐξ ἀρχῆς ἐλπίσασα παρὰ τῇ εἰρημένῃ Σχολῇ, χαίρει ὅτι οἱ ἐπιδειχθέντες μέχρι τοῦδε καρποὶ ἐδικαίωσαν τὰς προσδοκίας της, οὐδ' ἀμφιβάλλει ὅτι καὶ ἡ ἐν τῷ μέλλοντι ἐργασία ἔσται ἄξια τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς Σχολῆς. Μετὰ τὸν Πανασιολογιώτατον Μ. Ἀρχιδιάκονον κ. Γερμανὸν Βασιλάκην, λαμπρῶς ὑπὲρ αὐτῆς μοχθήσαντα, διάδοχός του ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν ἐκλήθη ὁ ὁσιολογιώτατος Διάκονος κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, οὗ καὶ ἡ καθόλου μόρφωσις καὶ ὁ ζῆλος ἐπίσης ἀσφαλεῖς παρέχουσι τὰς ἐγγυήσεις τῆς προκοπῆς καὶ τῆς εὐδοκιμήσεως· τὰ ἔργα ὅλως τε προάγονται ἰδίᾳ, ὅταν ἐνεργῶς παρέχωνται εἰς αὐτὰ αἱ τῶν κορυφαίων προστασίαι, τὸ δ' ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πατριαρχικὸν καὶ θερμότατον ἐνδιαφέρον τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ, ὡς καὶ ἡ ἠθικὴ ἐπιβολὴ τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ ἐπιτίμου Σχολάρχου ὑπόσχονται εἰς τὴν Σχολὴν κάλλιστον τὸ μέλλον καὶ ἐπάξιον τοῦ πολλαχῶς σπουδαίου καὶ ἱεροῦ προορισμοῦ της.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 147).

Φεβρουάριος 18....

Αἱ σχέσεις μας ἐπεκτείνονται· πρέπει νὰ ὑποχωρῶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ συζύγου μου, ὅστις ἀρέσκεται ὁπωσδήποτε εἰς τὸν κόσμον· πηγαίνω εἰς τὰς συναυλίας, εἰς τὰς ἑσπερίδας· καὶ ἡμεῖς ἐπίσης δεχόμεθα, πλὴν προτιμῶ τὰς ἡσύχους ἡμέρας, ἃς διερχόμεθα μόνοι οἱ δύο μετὰ τοῦ τέκνου μας! Ἐν τούτοις εὐχαριστοῦμαι πολὺ παντοῦ, ὅταν εὑρίσκωμαι μετὰ τοῦ συζύγου μου, ὅταν τὸ αἴσθημα τῆς στοργῆς τιν μὲ περιβάλλῃ, καὶ ὅταν γνωρίζω ὅτι τῷ εἶμαι εὐάρεστος ὑπακούουσα εἰς αὐτόν.

Μάρτιος 18...

Τὰ τοῦ χειμῶνος τούτου ἐξοδά μας μὲ ἐτρόμαξαν, καὶ

προσπαθῶ νὰ φέρω οἰκονομίας τινὰς εἰς τὸ οἰκοκυριό μου· μελετῶ τὴν τέχνην τοῦ νὰ κάμνω πολλὰ δι' ὀλίγου χρήματος, τοῦ νὰ ὑποβάλλω εἰς ἐμαυτὴν μικρὰς τινὰς θυσίας, ὅπως δώσω εἰς τοὺς ἄλλους μεγαλειτέραν εὐμάρειαν. Αὕτη εἶνε τῆς γυναικὸς ἡ χαρά, καὶ τὸ μυστικὸν τοῦτο τὸ ἔμαθον ἀπὸ τὴν μητέρα μου. Ἐκείνη μεταχειρίζεται θαυμάσια μέσα, ὅπως ἀρκῆται εἰς τὸ ὀλίγον, ὅπως διαρκοῦν πολὺ αἱ ἐσθῆτες, οἱ πίλοι, αἱ δαντέλαι, τὰ ἔπιπλα· παραιτεῖται ἄνευ θλίψεως πάσης ἰδικῆς της φαντασίας, ἀρκεῖ ὁ πατήρ μου νὰ ζῇ καλῶς, οἱ ἀδελφοί μου νὰ ἦνε εὐτυχεῖς, οἱ πτωχοί της νὰ λαμβάνωσιν ἄφθονα βοηθήματα!

Ἀπρίλιος 18....

Ὁ Ῥοβέρτος ἀναπτύσσεται θαυμασίως· περιπατεῖ, ὁμιλεῖ . . . καὶ μὲ ὀνομάζει τόσον νόστιμα! ἀλλὰ φεῦ! ἔσχε μικρὰς τινὰς ὁρμὰς ὀργῆς, πείσμονα ἐπιμονήν, ἥτις μὲ εὗρεν ἀνένδοτον . . . εἶμαι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ πατρός μου, τεθωρακισμένη διὰ τῆς ἀταραξίας, καὶ τοῦ παιδίου αἱ ἐξεγέρσεις συντρίβονται πρὸ τοῦ ἰδικοῦ μου φλέγματος. Ὦ πτωχὲ ἀπόγονε τοῦ Ἀδάμ, ἀγαπητέ μου υἱέ! πρέπει λοιπὸν νὰ σ' ἐπιπλήττουν, πρέπει νὰ σὲ τιμωροῦν! ναί, διότι πρέπει νὰ σὲ κατασταθῶ ἄνθρωπον καλόν.

Ἰούνιος 18....

Εὗρον εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς πενθερᾶς μου βιβλίον, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐφυλλομέτρησα, ἔπειτα ἀνέγνωσα μετὰ μεγάλης προσοχῆς, καὶ τὸ ὁποῖον μοὶ ἔδωκεν ὑψηλὴν ἰδέαν περὶ τῆς δυνάμεως τῆς γυναικός, καὶ τοῦ μέρους, ὅπερ αὕτη δύναται νὰ παίξῃ εἰς τὸν ταπεινὸν τοῦτον κόσμον. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐπιγράφεται «Ὁ βίος τῆς κ. Ἀκαρίας». Ἡ κ. Ἀκαρία ἔζη κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, καὶ ἀνῆκεν εἰς ἀρχαίαν οἰκογένειαν τῆς τάξεως ἐκείνης τῶν Παρισινῶν ἀστῶν, τῆς τόσον παλαιᾶς καὶ ἐντίμου. Ὑπανδρευθεῖσα δεκαεξάετις, εὐφυὴς καὶ ὡραία, ἐγένετο τὸ παράδειγμα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς χάριτος· τὴν ὠνόμαζον «Ἡ ὡραία Ἀκαρία». Ἔζη στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τοῦ συζύγου καὶ τῆς πενθερᾶς της, ὁ δὲ γηραιὸς βιογράφος της λέγει· «Ἔβλεπον μετ' εὐχαριστήσεως καὶ θαυμασμοῦ τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα ζώντα μετὰ τόσης ἀγάπης καὶ ὁμονοίας· ἡ δὲ μόνη διαφορὰ συνίστατο εἰς τὸ τίς νὰ ὑπεχώρει πλειότερον καὶ τίς νὰ ἐδείκνυε μεγαλειτέραν στοργὴν πρὸς τὸν ἄλλον». Ἡ μεγάλη περιουσία της τῇ ἐπέτρεπε νὰ κάμνῃ πολλὰ καλά· ἀπέκτησε τέκνα πολλὰ καὶ πολλοὺς φίλους, διὰ συγγενείας συνεδέετο μετὰ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, καὶ ἡ κοινωνία αὕτη, ἡ τόσον λαμπρὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, πολὺ ἐξετίμα τὴν χάριν, τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς κ. Ἀκαρία. Ὅλη αὕτη ἡ εὐτυχία διήρκεσε μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας της· κατόπιν ἡ Λυδία λίθος τῆς δυστυχίας ἦλθε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν ψυχὴν ἐκείνην· τὴν εὗρεν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ ἀνοθεύτου. Ὁ Ἀκαρίας ἀνεμίχθη μετὰ ζέσεως εἰς τὴν πολιτικήν, ἐρριψοκινδύνευσεν εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν περιουσίαν του καὶ ὑπεθήκευσε τὰ κτήματά του, ἀλλὰ κατὰ τὴν εἴσοδον Ἑρρίκου τοῦ IV. εἰς Παρισίους αὐτὸς μὲν ἐξωρίσθη, καὶ τὰ κτήματά του κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν δανειστῶν, ἡ δὲ σύζυγός του ἔμεινε μόνη μετὰ τῶν ἓξ τέκνων της, ἄνευ περιουσίας, ἄνευ οἰκήματος, ἄνευ ἐπίπλων, περιπεπλεγμένη εἰς δίκας καὶ εἰς ἀκανθώδεις ὑποθέσεις, ἐγκαταλελειμμένη ὑπὸ τῶν φίλων τῆς εὐτυχίας της καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλο στήριγμα εἰμὴ μόνον τὸν Θεόν, τὸν Θεόν, ὃν ἐκ νεότητός της μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης ἐλάτρευεν. Ἐν τούτοις δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της, καὶ ἡ νεαρὰ καὶ ἐγκαταλελειμένη ἐκείνη γυνὴ ἠδυνήθη νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλα· διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν της εἰργάσθη, ὅπως δώσῃ τροφὴν εἰς τὰ τέκνα της· αὐτὴ ἡ ἰδία συνέταξεν ἐκθέσεις ἐπὶ τῶν δικῶν της, ἃς πρὸ τῶν δικαστῶν παρουσίασε, δὲν ἐδίστασε πρὸ οὐδενὸς διαβήματος, πρὸ οὐδεμιᾶς ἐκεσίας, καὶ μολονότι ἦτο ἐπιβεβαρυμένη μὲ ὑποθέσεις, ποτισμένη μὲ πικρίας, κατατεθλιμμένη ἀπὸ ἀσθενείας, ἐξηκολούθησε νὰ παρέχῃ τὰς πλέον συνεχεῖς φροντίδας εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της. Ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ὀρατηριότης της ἐθριάμβευσαν ἐπὶ τέλους μεθ' ὅλας τὰς δυσκολίας· ἀποκατέστησε τὴν περιουσίαν της, ἐπανέφερεν ἐκ τῆς ἐξορίας τὸν σύζυγόν της, διεφύλαξεν εἰς τὰ τέκνα της τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν των, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐζήτησε δι' ἑαυτὴν ἀπὸ τὰ πλούτη, τὰ ὁποῖα ἐπανέκτησεν, εἰμὴ τὴν δύναμιν τοῦ πράττειν καλά. Σύζυγος θαυμαστὴ ἀπέδωκεν εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν ἐντελεστέραν ὑπακοὴν καὶ τὰς πλέον περιπαθεῖς φροντίδας· ἀπέθανεν ἐκεῖνος εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ ἐπέζησεν αὐτοῦ μόνον τέσσαρα ἔτη, ἅτινα διῆλθεν ἐν τῇ μονῇ ζητοῦσα ἐκεῖ μετὰ ὁλόκληρον βίον βασάνων καὶ κόπων ἡσύχους τινὰς στιγμὰς πρὸ τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως. Καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς μονῆς, ὡς καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας ἐγένετο τῆς ἀρετῆς τὸ ὑπόδειγμα καὶ ἠξιώθη νὰ θεωρηθῇ γυνὴ αὐτόχρημα ἁγία. Οἱ υἱοί της διεκρίθησαν ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τὴν καλλίστην αὐτῶν ἀνατροφὴν καὶ τὰς μονίμους ἀρχάς των, καὶ αἱ θυγατέρες της ἠκολούθησαν τῆς μητρός των τὰ ἴχνη. Ὁ βίος τῆς εὐγενοῦς ταύτης γυναικός, ἥτις τόσα κατώρθωσεν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, βαθέως μὲ συνεκίνησε. Μ' ἐμάγευσε τὸ μεγαλεῖον τοῦ ὡραίου τούτου χαρακτῆρος, καὶ μελετῶσα κατὰ βάθος τὴν ἱστορίαν ταύτην δύο τινὰ εὑρίσκω ὅτι ἐνέπνευσαν καὶ ὑπεστήριξαν τὴν κ. Ἀκαρία· ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις καὶ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη. Ἦτο Γαλλὶς καὶ Παρισινή· εἴθε ὅλαι αἱ Γαλλίδες καὶ ὅλαι αἱ ἀξιέραστοι Παρισιναὶ νὰ τὴν λάβωσιν ὡς παράδειγμα.

Αὔγουστος 18...

Ἡ καλή μου μήτηρ ἠσθένησε σοβαρῶς, ἀλλὰ χάριτι θείᾳ μόνον ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀνησυχίας, ἣν διήλθομεν, μᾶς μένει ἤδη. Πόσον αἱ φροντίδες, ἃς τῇ ἐπεδαψίλευσεν ὁ Ἰούλιος, καὶ ἡ υἱϊκὴ στοργή, ἣν τῇ ἔδειξε, μὲ συνεκίνησαν! προσέθεσεν ἕνα εἰσέτι δεσμὸν εἰς τὰς ψυχάς μας· ἄλλως τε δὲν γνωρίζω ἂν εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας συμβαίνῃ ὅ,τι καὶ εἰς ἐμέ· νὰ εὑρίσκουν δηλ. ὅτι τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἔτος τοῦ γάμου εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον· οἱ χαρακτῆρες πλειότερον συνταυτίζονται, αἱ καρδίαι στενώτερον συνδέονται, γνωρίζεις τις καλλίτερον τὸν σύντροφόν του, αἱ μικραὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ ψυχρότητες ἐξαφανίζονται, οἱ σύζυγοι μανθάνουσι νὰ ὑποχωρῶσιν ἀμοιβαίως. Ἐνθυμοῦμαι κακούς τινας στίχους, οὓς